

Arrest

nr. 180 031 van 22 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 augustus 2016 waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 oktober 2016 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 maart 2016 diende verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, §1, tweede lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 9 augustus 2016 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater).

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt

“Met het oog op artikel 12bis, §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 09.03.2016 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

(...)

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die hem verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om ginds het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals bepaald in artikel 12bis §1, tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene beroept zich eerst en vooral op sociale bindingen, humanitaire situatie en artikel 8 van het EVRM. Hij is gehuwd met iemand die onbeperkt verblijfsrecht heeft en het koppel heeft 2 gezamenlijke kinderen, eveneens met onbeperkt verblijfsrecht.

Het feit dat betrokkene hier een gezin heeft gesticht, garandeert hem niet het recht op verblijf en verhindert hem niet om een visum te vragen in de Belgische ambassade in het land van herkomst.

De verplichting om een visum te gaan vragen, betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Dit kan niet aanzien worden als een inbreuk op het gezinsleven, aangezien hij de mogelijkheid en zelfs het recht heeft om terug naar België te komen en het gezin te vervoegen nadat hij bewezen heeft aan de wettelijke voorwaarden te voldoen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

In zijn arrest d.d. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen daarenboven het volgende:

“De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)”

Betrokkene geeft niet aan op welke wijze zijn tijdelijke verwijdering om zich in regel te stellen met de bestaande wetgeving een inbreuk zou zijn op artikel 8 van het EVRM.

De redenering dat het gezin dat betrokkene heeft gesticht, hem een verblijfsrecht zou garanderen zonder dat hij aan de bestaande wettelijke bepalingen moet voldoen, kan niet worden gevolgd.

Het hoger belang van de kinderen wordt niet geschaad door de tijdelijke fysieke afwezigheid van één ouder. Mevrouw kan, buiten haar werkuren, instaan voor de opvoeding en de opvang van de kinderen. Voor de opvang kan zij eveneens beroep doen op derden of familieleden, zoals veel andere gezinnen dienen te doen. Betrokkene kan contact onderhouden met het gezin tijdens zijn tijdelijke afwezigheid.

In het arrest d.d. 30.11.2015 betreffende de bijlage 15quater d.d. 07.05.2015 die aan betrokkene werd betekend op 10.06.2015 als gevolg van zijn aanvraag gezinshereniging d.d. 25.09.2014 wordt op pagina 5 letterlijk gesteld dat het EHRM er bij diverse aangelegenheden heeft aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (met verwijzing naar diverse arresten). Aangezien de omstandigheden waarop betrokkene zich beroept, enkel artikel 8 EVRM en het gezinsleven betreffen, worden deze omstandigheden niet aanvaard als buitengewoon in de zin van artikel 12bis van de wet.

Verder wordt aangehaald dat betrokkene vindt dat zijn situatie dermate klemmend is, dat een verblijf in België voor hem de enige oplossing is. Hij dreigt in een zeer erbarmelijke situatie te belanden. Indien hij wordt teruggestuurd, zou dit betekenen dat hijzelf, zijn echtgenote en de kinderen niet kunnen functioneren als een gezin.

Het is voor de echtgenote niet evident om heen weer te reizen en het zou onredelijk zijn dat zij naar Suriname zou moeten gaan om haar gezin te vervoegen.

Zoals reeds aangehaald is een gezinssituatie hier in België op zich geen garantie op verblijfsrecht noch een ontslag van de verplichting om te voldoen aan de wettelijke verplichtingen. Een tijdelijke afwezigheid van betrokkene betekent geen breuk in het gezinsleven. Nadat hij heeft bewezen te voldoen aan de wettelijke voorwaarden, heeft hij immers het recht om zijn gezin te komen vervoegen. Een tijdelijke afwezigheid van één ouder betekent evenmin dat men niet meer kan functioneren als gezin. Mevrouw kan ondertussen de opvang en de opvoeding van de kinderen op zich nemen, al dan niet hulp van derden of familieleden.

Betrokkene haalt aan dat hij zeer geliefd is door zijn omgeving en hier veel familie en kennissen heeft. Hij heeft een goede verstandhouding met de burens en hieruit blijkt zijn wil tot integratie. Er kan niet verwacht worden dat het gezin zich opnieuw elders gaan vestigen.

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende:

“Er kan niet ingezien worden hoe een goede integratie het voor verzoekster en haar zoon moeilijk, zo niet onmogelijk, zou maken om een verblijfsaanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Een goede integratie kan deze aanvraag via de reguliere procedure immers enkel eenvoudiger maken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om de gegevens die wijzen op een integratie niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beschouwen (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223).

Deze redenering is perfect van toepassing op dit dossier.

Er wordt evenmin verwacht dat het gezin zich elders gaat vestigen, enkel dat de reguliere weg gevolgd wordt om een verblijfsrecht te bekomen.

De bewering dat hij geen enkele binding of relatie met zijn land van herkomst meer onderhoudt gelet op zijn lange aanwezigheid, gaat niet op. Betrokkene is pas aangekomen in België in september 2014, nog geen twee jaar geleden. Het is ondenkbaar dat hij zich daardoor niet voor een beperkte tijd naar Suriname kan begeven om er het vereiste visum te vragen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op, “Schending van artikel 8 EVRM, schending van het algemeen rechtsbeginsel ‘fair balance’, schending van art. 3 Kinderrechtenverdrag en schending van artikel 24 (2) juncto artikel 51 (1) van het Handvest van de Grondrechten van de EU”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van ’s lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan mijn verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn zwangere echtgenote en kind en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven.

- R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329;

In elke verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM) schendt, moet de staat bovendien het hoger belang van het kind in overweging nemen. Dat volgt uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Dit arrest gaat verder gaan dan de Belgische rechtspraak.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind.

Het Hof herhaalt zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

Toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de 'fair balance'-toets. Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,
- de omvang van de banden in de staat,
- de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet
- de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.
- Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.

Uit dit arrest blijkt dat staten bij de beoordeling van eender welke verblijfsaanvraag waarin de aanvrager zijn gezinsleven inroept, een grondige belangenafweging moet maken. Wanneer kinderen betrokken zijn moet het hoger belang van het kind mee in overweging genomen worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) kent geen directe werking toe aan artikel 3 Kinderrechtenverdrag. Dat artikel legt staten op om ervoor te zorgen dat "[b]ij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor

maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, [...] de belangen van het kind de eerste overweging [vormen].". De laatste jaren lijkt de RvV wel de directe werking te erkennen van artikel 24 (2) iuncto artikel 51 (1) van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Daardoor kan artikel 3 Kinderrechtenverdrag toch directe werking hebben in België wanneer het gaat om verblijfsprocedures die een omzetting zijn van het Unierecht (zie RvV nr. 97.183 van 21-02-2013, RvV nr. 123.160 van 28-04-2014 en RvV nr. 121.015 van 20-03-2014).

De draagwijdte van het arrest Jeunesse tegen Nederland lijkt echter nog verder te gaan: in elke verblijfsprocedure, ongeacht of het een omzetting betreft van het Unierecht, waar artikel 8 EVRM getoetst moet worden, moet de staat het hoger belang van het kind in overweging nemen.

In casu is de 'fair balance'-toets niet gebeurd. Het hoger belang van de 2 kinderen is niet voldoende onderzocht.

Het middel is gegrond."

2.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een afweging maakt in het licht van artikel 8 van het EVRM en tevens motiveert in het licht van het hoger belang van de kinderen. Verzoeker doet niet meer dan theoretische overwegingen maken die hij reeds grotendeels gemaakt heeft in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag – en die inderdaad, zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota, een copy paste vormen van een artikel dat op de website van kruispunt-migratie kan worden gelezen –, gevolgd door de ponering dat de fair balance toets niet is gebeurd en het hoger belang van de kinderen niet voldoende is onderzocht. Verzoeker gaat nergens in concreto in op de door de verwerende partij gedane afwegingen en slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat ze strijdig zijn met de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Het eerste middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

2.3. In een tweede middel werpt verzoeker op, "Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het materieel motiveringsbeginsel".

Verzoeker betoogt als volgt:

"Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering dienen zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de

motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Bij het onderzoek van de vraag naar de materiële motivering van de bestreden beslissing moet de Raad onderzoeken of de concrete gegevens van het dossier de vermelde motieven op een deugdelijke wijze onderbouwen (RvS 23 september 2013, nr. 224.862; RvS 13 november 2012, nr. 221.391).

Verwerende partij meent dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, ten onrechte.

Buitengewone omstandigheden houden immers geen overmacht in, standpunt dat ook verwoord werd in de omzendbrief d.d. 09.10.97 betreffende de toepassing van oud art. 9 § 3 Vreemdelingenwet, zoals gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 14.11.97. Naar analogie geldt dit ook voor huidig geval.

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene: R.v.St; nr. 60.962, 11.07.96, TVR 97, p.385.

Door verwerende partij dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds verzoeker en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren: R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29.

In casu is dit niet gebeurd.

Het middel is gegrond."

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke motieven bevat waarop ze steunt. De motiveringsplicht vereist in casu dat de verwerende partij motiveert aangaande de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag, wat in casu het geval is. Noch de formele motiveringsplicht noch het in het betoog aangehaalde evenredigheidsbeginsel vereisen dat de verwerende partij ambtshalve "een afweging [dient te maken] van de belangen van enerzijds verzoeker en anderzijds de Belgische Staat".

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert. Het middel dient derhalve verder te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. Met zijn theoretisch betoog over het begrip buitengewone omstandigheden toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij in casu dit begrip op een onjuiste of kennelijk onredelijk wijze heeft ingevuld.

2.6. Verzoeker poneert dat de verwerende partij ten onrechte van oordeel is dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, maar dit wordt nergens in concreto uitgewerkt, zodat verzoeker de bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen.

2.7. De inleidende ruime theoretische beschouwingen over de formele en materiële motiveringsplicht tonen daarvan geen schending aan.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA